DAG 23

Hoi dagboek,

Gisteren schreef ik over onze reis door de ruimte. Het eerste ‘stukje’, dat ‘maar’ een half jaar duurde.

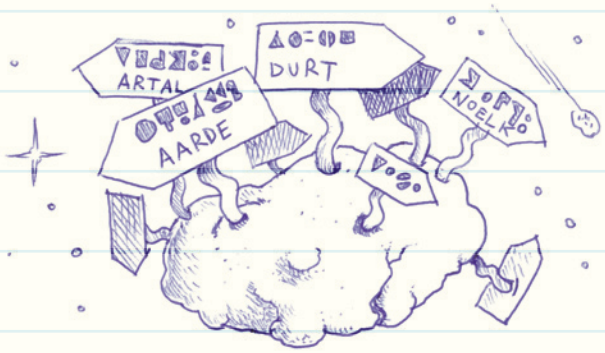

Van onze giftige planeet Noelk naar het vierkante Durt. Maar van de Durts mochten we niet landen. Als we dat wel deden, zouden ze ons roosteren met hun lasers. Tot er enkel een hoopje ruimtestof van ons over zou zijn.
We moesten dus wel verder. Naar een planeet met water om te drinken en lucht om te ademen. De aarde heeft beide en was het minst ver. Maar dat was nog eens drie en een half jaar reizen met de ufo.
‘Die drie en een half jaar hebben we nog hard nodig,’ zei ‘mijn vader’ Rurk.
‘Hoezo?’ vroeg ‘mijn moeder’ Dalla, die achter het stuur zat.
‘We hebben nog heel veel te doen. Hoe het bij Durt ging, mag ons niet nog eens gebeuren. Stel je voor dat we op de aarde ook niet mogen landen. Weet je wat dan de volgende planeet is waar je kunt leven? Artal. En Artal is 173 jaar reizen met de ufo.’
‘Maar dat betekent…’ zei Urftie (‘mijn zusje’ Annika) bang.
‘… dat de aarde onze laatste kans is,’ zei Rurk ernstig. ‘Als ze ons daar ook wegsturen, zitten we de rest van ons leven in deze ufo. Dat willen we niet. En dus moeten we heel erg ons best doen om ervoor te zorgen dat dit goed gaat.’

‘Ja, maar hoe dan?’ riep Dalla, terwijl ze om een komeet heen stuurde.
Rurk begon zijn plan uit te leggen. ‘Ze zijn op de aarde nog niet zo ver met de ruimtevaart als op Noelk of Durt. Dat is ons geluk. Ze hebben nog geen Luchtruimwacht. We gaan in de nacht. In het donker. Als we kiezen voor een verlaten plek, moet het lukken om te landen zonder dat ze ons zien. Maar dan, als het dag wordt…’
‘Dan zien ze dat we aliens zijn,’ zei ik.
‘Sturen ze ons dan weg?’ vroeg Urftie sip.
‘Misschien,’ zei Rurk.
Of nog erger, dacht ik, ze sluiten ons op!
‘Daarom,’ ging Rurk verder, ‘gaan we ervoor zorgen dat we er net zo uitzien als een aardling. We gaan net zo praten als een aardling. En ons gedragen als een aardling. We zullen aardlingen worden en vergeten dat we ooit Noelkers waren…’

O, Rurk roept dat het eten klaar is. Eens zien wat voor viezigs het nu weer is. Ik schrijf morgen verder, doei!

Daan die eigenlijk Krioe heet
En écht nog wel weet dat hij van Noelk komt

doen zoals zij
dat was het plan
maar als je jezelf niet mag zijn
wie ben je dan?

DAG 24

Hallo dagboek,

Nou, het eten gisteren viel mee. Het waren een stuk of duizend witte dingetjes die ‘rijst’ heten. Er zat een best wel lekker geel prutje bij: ‘kerriesaus’. (Ik vind de meeste dingen die ze ‘saus’ noemen best lekker. Wel jammer dat je het altijd met iets anders moet eten.)
Maar waar was ik? O ja, het plan van Rurk…
Er net zo uitzien als een aardling. Dat was niet moeilijk. Weet je nog dat we een heel slimme 6D-printer aan boord van de ufo hadden? Die printer kon van ruimtestof alles maken. Dus ook mensenpakken. Gewoon even je maat invoeren en een paar uur later was je pak klaar. Dat was dus ‘een eitje’, zoals ze hier op aarde zeggen.
Maar we moesten ook nog leren praten als een aardling. Welke taal dan? Op aarde spreken ze heel veel talen. Je kunt nooit alles leren.
‘Nederlands,’ bepaalde Dalla. Ze had eerst op de computer van de ufo kaarten van de aarde bekeken. Daarna had ze moeilijke sommen gemaakt. Het was een hoop gereken. Maar de uitkomst was dat de beste plek voor ons om te landen in Nederland was. In een bos met een moeras. In Nederland spreken ze Nederlands. Daarom printten we Nederlandse boeken om de taal te leren.

Ook moesten we van alles leren over dingen die op aarde heel gewoon zijn, maar voor Noelkers best gek. Dat je elkaar een hand geeft, bijvoorbeeld. Wij Noelkers hebben niet eens handen!

Of dat mensen varkens en koeien wél opeten, maar honden en katten níét. (Vind ik nog steeds best maf.)

Echt, we hebben ons de rest van de reis suf geleerd! Drie en een half jaar lang leren, leren en nog eens leren!

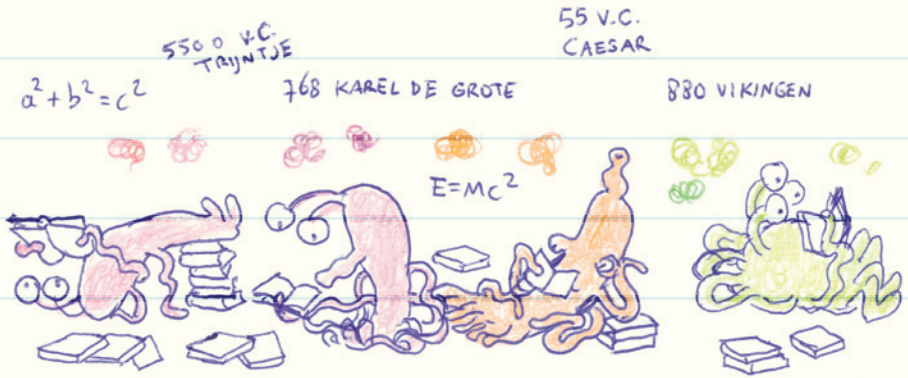

Nu moet ik trouwens aan mijn huiswerk. Engelse woordjes leren…

Daan (als we in Engeland waren geland, heette ik nu vast ‘Danny’)

wat hier normaal is, is vreemd
als je van ergens anders bent
ik ben hier en van ergens anders
en ik ben bang dat dat nooit went

DAG 25

Dag dagboek,

(Je vraagt je misschien af waarom ik de laatste tijd niks over Dunya schrijf. Misschien maak je je wel zorgen. Denk je dat het uit is. Maar dat is niet zo, hoor! Het is nog steeds dik aan. Ik moet ook nog steeds blozen en skruften. Maar om daar nou elke dag over te schrijven? Steeds weer hetzelfde, dat gaat vervelen. Verder met onze reis naar de aarde dus…)
We zaten drie en een half jaar met onze neus in

de boeken. Dat klinkt heel saai. En dat was het soms ook wel. Maar je snapt vast wel dat een reis dwars door de ruimte ook vol gevaar is. Een paar keer scheelde het maar een haartje, of we waren er geweest!

De eerste keer dat het bijna fout ging, was toen we tussen de sterren van het stelsel Muk vlogen. Dalla zat achter het stuur. Op de radar leek er niks aan de hand. Nergens een komeet of steen die in de weg zou zweven. Maar toen, vanuit het niets… *FLATS!* Opeens was het hele raam groen!

'Ik zie niet meer waar we heen gaan!' riep Dalla uit.

'Vlieg op de radar,' zei Rurk.

'Die is stuk, denk ik,' zei Dalla en ze tikte op het scherm. 'Want deze groene klodder zag ik er ook niet op aankomen.'

'Ruimteslijm,' zei Rurk. 'Het is zo dun dat de radar het niet oppikt. Maar te dik om doorheen te kijken.'

'Wat nu?' vroeg Dalla. 'Zo kunnen we niet verder.'

'Breng de snelheid omlaag naar vijf keer die van het licht,' beval Rurk. 'Krioe,' (hij had het tegen mij dus) 'tik mijn maat in op de printer. Laat dat ding snel een ruimtepak voor me printen. O, en een slijmkrabber!'

Ik voerde Rurks maat in. Maar toen zei de printer: